

kun er Delbefragter. Man har overvejet, om man skulde genoptage Bestemmelserne i Sølovens § 114, 1ste Stk., de to sidste Punktumer, om at Delbefragtere kun i visse Tilfælde har Anvisningsret; men dels er det forekommet ret vilkaarligt, at Grænsen i Søloven er sat ved Halvdelen af Skibet, og dels har man fundet det urimeligt at berøve Delbefragteren Anvisningsret i saadanne Tilfælde, hvor hans Parti er det eneste, der indlades i vedkommende Havn, og endelig kan jo Bortfragteren, hvis han ikke mener at kunne være tjent med at skulle følge de enkelte Delbefragteres Anvisning, tage udtrykkeligt Forbehold herimod i Fragtaftalen, jfr. § 71.

Hvis Befragteren ikke udnytter sin Anvisningsret, skal Skibet lægges paa „sædvanlig Lasteplads“, d. v. s. en Plads, der er sædvanlig for Lastning af Gods af den Art, Fragtaftalen angaar. Kun hvis Skibet ikke kan lægges paa en saadan Plads, faar Bortfragteren frit Valg med Hensyn til, hvor han vil lægge Skibet, men den valgte Plads skal dog være en saadan, at Lastningen med Rimelighed kan foregaa dér.

Som en Forskel mellem Forslaget og Sølovens § 114 skal endelig nævnes, at Forslaget ikke indeholder noget Krav om, at Bortfragteren skal opfordre Befragteren til at anvise Lasteplads. Befragteren synes at maatte have en Pligt til selv at holde sig underrettet om Skibets Position og til uopfordret at give Anvisning, hvis han ønsker at benytte sig af sin Ret dertil.

Til § 78.

Bestemmelsen svarer til gældende Sølovs § 114, 2det Stk., men gælder iøvrigt som § 77 baade for Helbefragtere og Delbefragtere. Forhalingsret haves ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor en bestemt Lasteplads er angivet i Certepartiet, men den Lasteplads, til hvilken Skibet kræves forhalet, maa naturligvis opfylde Kravene i Forslagets § 77, 1ste Stk. Forhaling kan kræves flere Gange.

Af Forslagets §§ 84 og 85 fremgaaer det, at Forhaling ikke bevirker, at Liggedagene ophører at løbe.

Til § 79.

Den her givne Regel stemmer med, hvad der allerede nu maa anses som gældende Ret.

Lastetid.

Til § 80.

Paragraffen svarer til Sølovens § 118, 1ste Stk. Det vil ses, at den legale Overliggetid er bibeholdt. Efter engelsk, amerikansk, tysk og hollandsk Ret har Befragteren ikke efter Loven Krav paa Overliggetid, men da Certepartierne ogsaa i disse Lande altid indeholder Bestemmelser om Overliggetid, har man anset det for naturligt at affatte den deklaratoriske Regel i Overensstemmelse med, hvad der saaledes er sædvanligt. Om Lastetid ved Stykgodsbefragtning henvises til § 88.

Indenfor Lastetiden skal ikke alene Lastningen normalt være tilendebragt, men Befragteren (Afladeren) skal endvidere ifølge Forslagets § 96 inden Lastetidens Udløb have fremskaffet og overgivet Skibsføreren de nødvendige Papirer vedrørende Godset, givet Ordre om Bestemmelsesstedet eller andre Anvisninger, som fra hans Side er nødvendige for Rejsens Udførelse.

Til § 81.

Denne Paragraf træder i Stedet for Sølovens § 119. Det er fra alle Sider erkendt, at den dér fastsatte Skala for Liggetidens Længde ikke passer for Nutidens Forhold. Da det derhos er en praktisk taget undtagelsesfri Regel, at Liggetidens Længde nøje fastsættes i Certepartierne, har man overvejet helt at undlade Fastsættelse af nogen Skala for Liggetiden, men nøjes med i almindelige Udtryk at angive, hvorledes Liggetiden vil være at beregne, hvis der ikke er truffet nogen Aftale derom. Af Hensyn til de mindre Skibe, navnlig i Indenrigsfarten, der ofte sejler, uden at der oprettes Certeparti, saaledes at der ikke for dem bliver nogen naturlig Anledning til at faa dette Punkt bragt paa det rene, har man dog ment for Skibe, hvis Netto-drægtighed ikke overstiger 400 Register-ton, at burde fastlægge Liggetidens Længde i en bestemt Skala.